

BABICS IMRE

Sáskajárás

Sáska, egy százmillióból, emléktelen,
a ciklikusság elért pontján létezik,
...s az anyagban renyhén rugózó értelem
fellöki raját, akárha feleszmélne:
pusztítás szükségeltetik, hogy a Mély ne
ébredjen, mert fekete lyukat tervez itt...
Most még éji talapzat, melyen forognak
minden élők: amőbák és axolotlok,
békák, cápák, zebrák, zergék, és zöldikék,
és persze a csupasz, megátkozott majmok,
s közöttük a számos elméleti bajnok,
fennkölt mészárosai komor koroknak,
esélyteleneket agyútűzbe küldők.
Majd – testi mivoltukban is – újra férgek,
sáskák lesznek, merevítvén a nagy küllőt,
mindegy, a *valón* nem hagynak semmi foltot,
bár végül ők is megértik az ősigét,
s megválaszolják az egyetlen *miértet*.

Szárnyalás

Szárny villan ki a Káoszból,
s már árnyéka végtelennek
– önmagának.
Zúgó húsében a Rossz jól
tudja működtetni agyát,
csapásai nem pihennek.
Emberszívek: megannyi gát,
kérdés, van-e céljuk Fentebb,
s kit-mit szánnak?

Imádságok

Őszi nádas fölött, vékony ködrétegen,
míg a faluban az átlag gépet böget,
vagy motort *tunningol*, egyre berregőbbet,
imádságok gyűlnek bár még nem elegen,
megóvni az e világtól rettegőket,
kárvallottjait egy árnyékháborúnak,
melyben nem folyik vér, csak a melabú nagy.

Alap nélküli boltív alatt kuporgók
(boltív: az is inkább tükör-lövészárók,
szilánkossá repedt), fegyver, messze hordóbb
fémből készülteknel, célba vette lényük
horizonton innen s túl, hol a napfény üt
már amúgy is melengetés helyett kőkeményen,
rák árnya imbolyog minden véredényen
és a pórusokban bőrfarkas sóvárog.

Sötét szobák mélyén várnak téli fagyot
nyártól már, ám értük való imádságok
gyűlnek; hatásukat még csak vidrakölykök
érezik, amelyekre halbőség képében
az áldás észrevétlen visszahömpölygött,
s körülöttük dúsán virul egy csöpp Éden,
míg a falu magához mér nagyvilágot
s vastagbőrű kísérteteitől ragyog.

Imádságok gyűlnek s nem látsz imádkozót,
holdfény-szólítottan hajnal előtt lépdél
a kőkereszt felé, melyet sűrű bozót
nőtt körbe, hite által közli az Éggel
kéréseit; lábánál sün mocorog,
tüskéi a mennybolt oszlopai lesznek
abban a percben, s visszatérnek korok,
kegyeleméi, mint nádasba a vidrák,
s a szavak lényege, bárkit is nevez meg,
bármilyen sután: *Ne félj, szükség van itt rád!*

Halottasházban

Szűzi, kurta test
(genetikailag nem éppen műremek),
alkohol molekulákért már nem remeg.
S míg a halottasház vén falain dámvad
bögése hatol át, Istene elé ért
egy ártatlan lélek, s Ő nagyobb érdemet
a hasonlótól nem is kíván talán, vagy
ki tudja, miféle hit, tett, kín kell még,
hogy Benne oldódjanak fel tompa elmék..?
Bárhogy: az elálló fül, mely sosem hallott
szerelmes szavakat, nem dolgoz fel többé
ingert, a száj, melyre női száj nem hajlott
soha, sem szárad ki heveny nemi izgalomban,
s a vágytelt, rövidlátó szem igazán vak
már, ám Túl egy szárnyas pont - fénnel bevontan,
mely rajta időzik, mondhatni, örökké -
tud, s nem kerül el összetett figyelmét,
hogy a hím állat a beteljesülésért
újra s újra esd.